

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **C. T. L.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2024 č. j. OAM-1288/VL-VL17-VL18-PS-2024, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 10. 2. 2025. Žalobce namítal, že samotná skutečnost pobytu na území České republiky bez příslušného pobytového oprávnění a dokladu totožnosti, automaticky neznamená, že by měl mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění či snad dokonce průběh azylového řízení. Ze všech okolností případu je zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal výlučně s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Zdůraznil, že zajištění jako takové je institutem, jenž zasahuje do jeho základního lidského práva na osobní svobodu, garantovaného řadou mezinárodních i vnitrostátních instrumentů. Je vždy bezesporu až krajním prostředkem, neboť jeho důsledkem je omezení nebo zbavení osobní svobody jednotlivce. K zajištění by se mělo přistoupit pouze tehdy, jsou-li vyčerpány všechny ostatní mírnější dostupné alternativy a bylo-li správním orgánem řádně zhodnoceno, že zajištění cizince naplňuje současně podmínku nezbytnosti a přiměřenosti. Dle žalobce se správní orgán možností uložení obou alternativ zabýval v napadeném rozhodnutí pouze obecně a formalisticky. Odůvodnění rozhodnutí vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. Žalovaný automaticky nezohledňuje důvody použití zvláštních opatření u zajištěných cizinců, ale pouze s odkazem na neoprávněný pobyt a „opožděnou“ podanou žádost o mezinárodní ochranu uvádí, že zde není možné zvláštní opatření využít. Závěr žalovaného, že by po propuštění nerespektoval své povinnosti není relevantní. Uvědomuje si, že v případě propuštění by měl dodržovat uložené zvláštní opatření. Žalovaný měl a mohl uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, příp. podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
2. Další výhrady žalobce se vztahovaly k době trvání zajištění. Konstatoval, že délka zajištění byla napadeným rozhodnutím stanovena na 140 dnů. Rozhodnutí je nesprávné a v rozporu se smyslem a účelem institutu délky zajištění. Na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že lze při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve lhůtě 90 dnů. Nicméně dobu zajištění stanovil na 140 dnů, což je o třetinu déle než předpokládaná doba trvání řízení. Stanovením maximální délky zajištění se žalovaný fakticky vyhnul povinnosti, kterou ukládá § 46a odst. 10 zákona o azylu, podle něhož ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Délku zajištění 140 dnů zhodnotil správně, což ostatně aprobuje i současná judikatura.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení

jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 21. 9. 2024 č. j. KRPB-194398-21/ČJ-2024-060022-SVZ bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a to na dobu 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Správní orgán rozhodl na základě zjištění, že dne 20. 9. 2024 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, Odborem cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno na adrese Modřice, U dálnice 777, v OC Olympia v prostoru asijské restaurace. Na výzvu k prokázání totožnosti a oprávněnosti pobytu na území ČR předložil cestovní pas Vietnamské socialistické republiky, dle kterého byl hodnověrně ztotožněn. Následnou kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že v něm má žalobce vylepeno neplatné polské vízum č. X, typu X, počet vstupů 1 s platností od 22. 7. 2022 do 14. 7. 2023 na dobu 358 dnů. Lustrací v policejních evidencích bylo dále zjištěno, že v současné době nedisponuje žádným vízem či jiným oprávněním, na základě kterého by byl oprávněn pobývat na území ČR. Na základě této skutečnosti byl 20. 9. 2024 v 10:30 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., a eskortován na OPKPE Brno k dalšímu opatření. Bylo provedeno porovnání otisků prstů v databázi AFIS a EURODAC s negativním výsledkem. Ze spisu se dále podává, že dne 21. 9. 2024 pod č. j. KRPB-194398-22/ČJ-2024-060022-SVZ byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů za účelem realizace správního vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 20. 9. 2024 žalobce vypověděl, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru letecky 13. 8. 2022, a to do Polska, na polské vízum a za účelem zaměstnání. V Polsku pracoval, avšak před 2 měsíci tam přišel o práci. Své pobytové záležitosti v Polsku svěřil advokátovi a o další se již nestaral. V ČR se zdržuje asi 2 měsíce, ale mezitím navštěvuje i Polsko. Uvedl, že je ženatý, manželka a 3 děti žijí ve Vietnamu, stejně tak i jeho otec a sourozenci, s nimiž je v kontaktu přes sociální sítě. Na dotaz, zda mu v návratu do Vietnamu brání nějaká překážka, zejména, zda mu tam hrozí smrt z důvodu pronásledování, náboženského vyznání apod., odpověděl, že nikoli, v návratu mu nic nebrání. Rovněž popřel, že by mu v případě návratu do domovského státu hrozilo mučení, trest smrti, nelidské nebo ponižující zacházení či trest anebo jiné vážné nebezpečí. Nic takového mu tam nehrozí. Do Vietnamu se však vrátit nechce, neboť si přeje vyjasnit svůj pobyt v Polsku.
6. Ze správního spisu se dále podává, že dne 24. 9. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
7. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu

k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

9. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
11. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu České republiky bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, ale také žalobcovo zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce ihned po vstupu na území České republiky měl nepochybně možnost na policii požádat o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR neučinil. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zajištění není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu.
12. Co se týká délky zajištění, pak dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů. V projednávaném případě byl žalobce omezen na osobní svobodě na dobu 140 dnů, tedy nikoli v maximální zákonné lhůtě pro omezení osobní svobody, jak žalobce v žalobě namítá. Důvody délky zajištění žalovaný podrobně popsal na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na nároky azylového správního řízení. Soud považuje rozhodnutí za náležitě odůvodněné, aby bylo možné přezkoumat, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil. Krajský soud dospěl k závěru, že nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnosti o tom, že by žalovaný překročil nebo zneužil meze správního uvážení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto okolnostem, jak jsou detailně uvedeny v napadeném rozhodnutí na str. 4 až 5, dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po

dobu 140 dnů. Tato doba odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

13. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno.
14. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
15. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. 10. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně